

— Хайде, бабо, ставай! Рипни като млада. И ти да прескочиш! Да не си страхлива!

— И безъ да прескача, баба ви я бива. Страхъ що е не знае!

— Бабо, — рече Дана, — страшни ли сж много змиитѣ въ лозята, що съ огънь ги плашимъ?

— Току не дай, Боже, змия да те срещне! И гони и хапе! Зърнешъ ли я негде, бѣгай колко можешъ!

И баба изпъна тънкитѣ чорапи.

Презъ туй време Данчо нададе викъ страшенъ:

— Змия, змия, змия! Изшумѣ въ трънака! Видѣхъ ѝ главата. Очитѣ ѝ свѣтятъ! И цѣла космата!

Погледна ли нѣкой да види змията, не мога ти каза. Азъ съгледахъ само, че нѣщо се мята близу до трънака и видѣхъ предъ мене какъ юнашки бѣгатъ четирнайсетъ крака. Срамъ не срамъ, Смѣ-